

ydelse tilkommer personer, der er indkaldt til militærtjeneste eller tjeneste, der træder i stedet herfor, optaget i institutioner efter bestemmelser i lov om social bistand og de under kriminalforsorgen hørende anstalter og arresthuse eller undergivet behandling eller tilsyn fra nogen af de nævnte institutioner. Bemyndigelsen er udnyttet ved bekendtgørelse nr. 119 af 17. marts 1976 om begrænsning i adgang til ydelse efter sygesikringsloven for visse persongrupper. Efter disse regler har de pågældende ikke adgang til lovens ydelse, hvis der under ophold i vedkommende institution er draget omsorg for deres sygesikring, og opholdet skønnes at ville vare mindst 3 måneder.

Der foreslås ikke ændringer i de bestående forhold for så vidt angår værnepligtige og indsatte i Kriminalforsorgens anstalter og arresthuse. De pågældende har derfor ikke ret til ydelse efter lovens kapitel 7 og 8, hvis der er draget omsorg for lægehjælp m.v. under indkaldelse eller ophold, der skønnes at vare mindst 3 måneder.

Kredsen af berørte personer foreslås dog begrænset ved, at personer optaget i institutioner efter bestemmelser i lov om social bistand får status som almindeligt berettigede. Mange kommuner har allerede udnyttet adgangen til at overføre plejehjemsbeboerne til aktiv (almindelig) sygesikring ved at opføre med at drage særskilt omsorg for lægehjælp m.v. til de pågældende under institutionsopholdet. En del kommuner har derimod indtil nu fastholdt plejehjemsbeboernes hvilende sygesikring, typisk ved at have en alment praktiserende læge knyttet fast til institutionen. Forslaget om nu at fjerne denne mulighed skal ses som udtryk for en støtte til bestræbelserne for at begrænse en umyndiggørelse af institutionernes beboere.

Det udelukker dog ikke, jf. bemærkningerne til kapitel 7, at kommunerne i samarbejde med amtskommunerne fortsat kan tilbyde, at almen lægehjælp ydes af en ansat plejehjems læge, såfremt den enkelte plejehjemsbeboer selv ønsker at benytte plejehjems lægen.

Til § 13

Ifølge sygesikringslovens § 5, stk. 1, forsynes personer, der opholder sig her i landet og har ret til ydelse efter loven, med et bevis herfor efter nærmere regler fastsat af ministeren.

Ved bekendtgørelse nr. 52 af 20. februar 1976 er det om udstedelse af sygesikringsbeviser bl.a. bestemt, at pligten til at udstede beviser påhviler vedkommende sociale udvalg (magistrat), at børn under 16 år som hovedregel ikke skal have noget selvstændigt sygesikringsbevis, samt at personer, der er berettiget til lo-

vens ydelse uden at have fast ophold her i landet, hvert år forsynes med særlig legitimation herfor.

Bestemmelsen i lovforslagets § 13, stk. 1, fastsætter, at amtskommunen forsyner alle personer, der ifølge optagelse i folkeregistret har bopæl i amtskommunen, og som har ret til ydelse efter loven, med et bevis herfor (sundhedskort). Dette sundhedskort afløser det hidtidige sygesikringsbevis og vil hermed for fremtiden tillige være et bevis for retten til sundhedsvæsenets øvrige ydelse. Sundhedskortet kan tillige åbne mulighed for med de berettigedes samtykke at registrere vigtige helbredsmæssige oplysninger om f.eks. kroniske sygdomme, allergier, blodtype, vaccinationer, samt eventuelt organdonortilsagn til brug under akutte omstændigheder.

Endvidere er det foreslået, at reglen om særlige legitimationsbeviser overføres fra bekendtgørelse til lov, jf. lovforslagets § 13, stk. 2. I forbindelse hermed præciseres det, hvilken myndighed pligten til udfærdigelse af sådant bevis påhviler. Det er ligeledes foreslået at gøre udfærdigelsen af beviset betinget af en anmodning fra den berettigede, dels fordi amtskommunen ofte ikke har nogen samlet viden om de berettigede uden bopæl her i landet, dels fordi ikke alle berettigede ønsker at udnytte deres ret til ydelse efter loven. Da en persons ret kan afhænge af godkendelse i Socialstyrelsen, er det i disse tilfælde styrelsen, der skal fremsætte anmodning om bevis.

Den foreslåede opretholdelse af bemyndigelsen for ministeren til efter forhandling med amtsrådene i fællesskab at fastsætte de nærmere regler om sundhedskortet, jf. lovforslagets § 13, stk. 4, forudsættes herefter alene udnyttet til fastlæggelse af teknisk-administrative regler om oplysningerne i beviset, inddragelse af bevis, f.eks. i forbindelse med værnepligt og strafafsoning. Særligt bemærkes, at bestemmelsen om, at børn under 16 år som hovedregel ikke har eget bevis, ikke forudsættes opretholdt, idet ordningen har vist sig upraktisk i tilfælde, hvor forældrene ikke samlever, og hvor barnet skiftevis bor hos den ene og den anden af forældrene. Alle børn vil derfor efter forslaget få eget bevis.

Bestemmelsen i § 13, stk. 5, er en videreførelse af den bemyndigelse, som sundhedsministeren har i henhold til sygesikringslovens § 5, stk. 3, jf. lov nr. 857 af 20. december 1989 om ændring af lov om offentlig sygesikring. Den nævnte ændring af sygesikringsloven gennemførtes som opfølgning af forliget om forslag til finanslov for 1990. Der opkræves ikke gebyrer for beviser, der udstedes

- i forbindelse med generel udskrivning af beviser til alle berettigede,
- i forbindelse med ophør af værnepligt m.v.,
- ved ændring af personnummer,